

[Justitsministeren.]

er inkompetent til at afgøre, hvad en Ejendom er værd. Det lyder overordentlig forstandigt, naar det ærede Medlem siger til en Forsamling, hvori der sidder saa mange Landmænd: Hvad forstaar Skifteforvalteren sig paa, hvad en Landejendom er værd? Det er jo noget, han ikke personlig har forstand paa, og man kan ikke paalægge en Skifteforvalter at dømme i Sager, som han ikke selv forstaar sig paa. Det kunde mange i dette høje Ting sige med Rette, men det kan det ærede 7de landstingsvalgte Medlem ikke være bekendt at sige, for han maa dog vide, at en Dommer maa dømme i mange Sager, som han ikke er Fagmand i eller forstaar sig særlig paa. Der forelægges Skifteforvalteren sagkyndige Udtalelser angaaende Ejendommen fra Vurderingsforretninger, Skøder o. lign., Udtalelser af Naboer, eller hvad Beviser man nu vil søge — kort sagt, der forelægges Skifteforvalteren Beviser for, hvad Ejendommen er værd, og det dømmer han efter; han tager ikke ud og ser paa Ejendommen og vurderer denne. Saadan maa virkelig enhver Dommer dømme efter de ham forelagte Bevisligheder, ogsaa om Ting, han ikke selv kan skønne om. Man maa derfor, synes jeg, være meget langt ude, naar man skal gribe til et saadant Argument.

Saa gør det ærede Medlem gældende, at jeg staar paa det Standpunkt, at Kreditorerne kan man lade det gaa ud over. Nej, jeg har ikke nogen særlig Forkærlighed for, at det skal gaa ud over Kreditorerne, ikke uden hvor det er nødvendigt for at naa et Resultat, som det kan siges at være værdigt at tilstræbe. Men det er ofte, det gaar ud over Kreditorerne. I dette Tilfælde vil Kreditorerne imidlertid ikke miste noget. Der vil blive slettet af Panteretten, for saa vidt den overstiger Ejendommens Værdi, men for Resten beholder Kreditor sin Panteret, og for det overskydende Beløb faar han det samme Procentudbytte af Tvangsakkordbudet, som alle de andre Kreditorer faar. Andre Kreditorer er da ogsaa en Slags Mennesker, og naar de kan nøjes med at faa det, som Tvangsakkorden tildeler dem, maa Pantehaveren ogsaa kunne nøjes med det for den Del, der gaar ud over, hvad Pantet egentlig er værd. Nej, Inkonsekvensen begaar det Parti, som det ærede Medlem er Talsmand for, naar det siger, at det tilstræber Tvangsakkord, men ikke vil være med til at lovgive paa en saadan Maade, at de Betingelser skabes, som er nødven-

dige for, at en Tvangsakkord for Landbruget kan gennemføres; og hvis man ikke vil være med til at skære Panteretten ned til Ejendommens virkelige Værdi, saa kan man ikke faa Tvangsakkord gennemført paa Landet.

De Protester, som er fremkommet fra Sparekasserne og fra Grosserer-Societetets Komité, har knapt været saa stærke, saa man skulde tro, de maatte være afpasset efter Omstændighederne. Hvad det er for en Indsender, der har skrevet nogle ganske forkerte Ting i „Ugeskrift for Retsvæsen“, ved jeg ikke, men i hvert Fald var der ingen som helst Gehalt i det, som det ærede Medlem citerede. Det, Grundejerne protesterede imod, var, at man i nogen Maade skadede Kreditforeningslaanene.

At der er kommet til at staa „Landbrugsejendomme“ i dette Forslag, er ikke sket i Kraft af noget særligt Ønske fra mig personlig. Det er føjet ind under Forhandlingerne i det andet høje Ting — jeg tror netop ved Paavirkning fra den Side, som det ærede Medlem tilhører. Men det er ganske sikkert, at det er mindre nødvendigt at have en tilsvarende Bestemmelse for Købstadejendomme, thi de spiller ikke den Rolle ved Tvangsakkorder, som Landbrugsejendommene spiller ved Tvangsakkorder paa Landet.

Hvor vil Kapitalen søge hen, hvis man saaledes kan nedskrive en Pantefordring til dens virkelige Værdi? spørger det ærede Medlem. Den vil slet ikke søge nogen Steder hen. Den vil ganske uanset dette gaa derhen, hvor den vilde være gaaet alligevel, den vil være aldeles upaavirket heraf. Det er Opstilling af Vejrmøller at paastaa, at Kapitalen vil blive skræmmet af dette Forslag; det er der ikke Spor af. Det er saa meget mindre Tilfældet, som tredie Prioritetshaver faar Gavn af, at Tvangsakkord kan gennemføres, ogsaa paa den Betingelse, at hans Prioritet, hvis den gaar op over Ejendommens Værdi, nedskæres til denne, thi han beholder jo ikke alene den Panteret, som der virkelig er Sikkerhed for, men faar for Resten, delvis ved Hjælp fra det offentlige til den, der søger Tvangsakkorden, en ret ordentlig Procent af det overskydende ligesom en almindelig personlig Fordringshaver. Af dette sidste vilde han efter al Sandsynlighed ikke have faaet en Skilling, hvis der ikke var iværksat en Tvangsakkord ved det offentliges Hjælp, saa der er intet ved dette, der kan skræmme Kapitalen. Det er rent Opdigt at sige no-